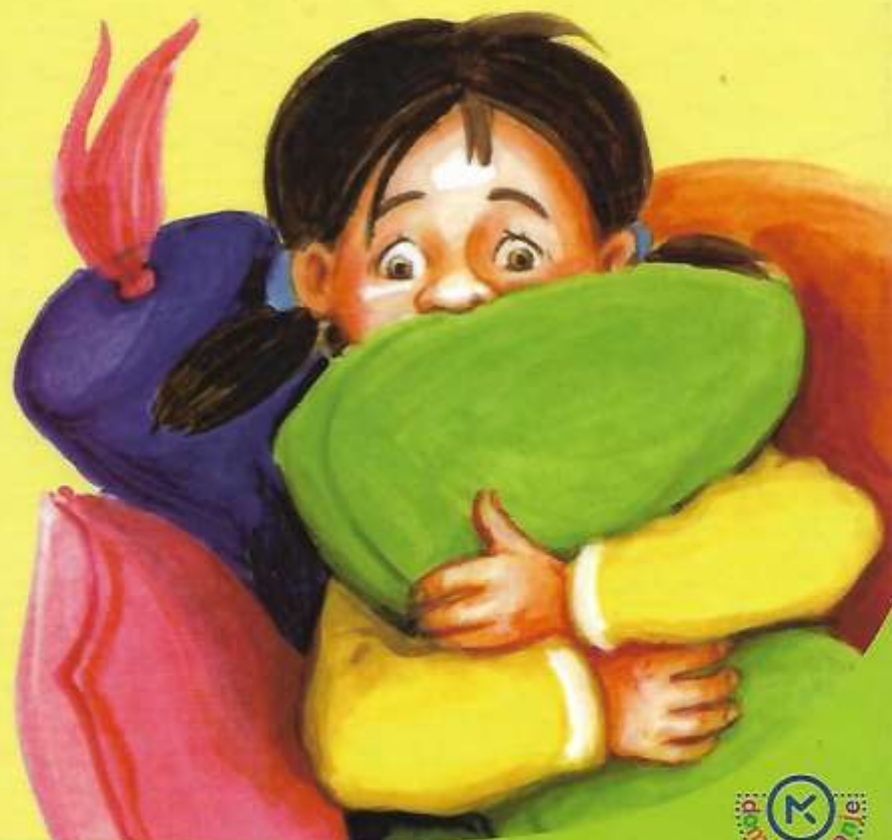

DESA MUCK

Anica

in grozovitež

Desa Muck je napisala že več knjig, v katerih govori o Anici. Si že bral(a) katero od njih? Se spomniš katerega od naslovov?

V knjižnici (lahko s pomočjo knjižničarja oz. knjižničarke) si oglej nekaj njenih knjig.

Pogovorite se v razredu: o čem naj Desa Muck še piše? Mogoče ji lahko pošljete skupno pismo, katere Aničine dogodivščine bi radi brali.

Preden se lotite branja, preberite še, kaj je za vas napisala avtorica:

Zelo mi je všeč, da boste brali mojo knjigo. Pravzaprav sem kar malo važna. Veliko zabave vam želim ob njej. Temu je tudi namenjena. Tista vprašanja ob strani, ki so si jih za vas zamislili skrbni pedagogi, pa zaradi mene lahko preskočite, če se vam ne ljubi ukvarjati z njimi. To vam mirno lahko dovolim,

vaša Desa

Gro-zo-viii-težžž ...

Kdo je po tvojem mnenju grozovitež? Kako si ga predstavljaš? Kaj pa tvoji sošolci in sošolke? V skupinah narišite njegovo podobo.

Poglej ilustracijo na naslovnici knjige. Bo Anico v tej knjigi kaj strah? Le zakaj? Kaj meniš, o čem ali o kom bi lahko govorila ta knjiga? Izmenjaj svoje misli o vsebini knjige s sošolci in sošolkami.

Kaj tebi zbuja grozo? Kdaj ti od strahu po koži gomazijo mravljinca? Kdo te takrat potolaži?

AAaaa!!!

Iiiii...

Med branjem prvega dela poskušaj ugotoviti, kdo so člani Aničine družine.

V zvezek nariši preglednico in vanjo vpiši Aničine družinske člane. Dodaj tudi podatek o domači živali.

To je Anica Pivnik. Stara je osem let in hodi v tretji razred.

To pa je njena sestra Mojca, ki je stara dvanajst let in hodi v sedmi razred.

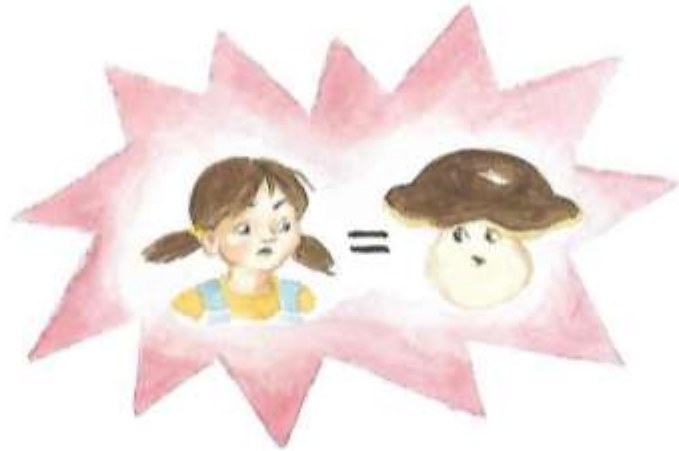

Mnogi pravijo, da sta si tako podobni, da človek ne bi mogel zgrešiti, da sta sestri. Anica pa misli, da ni dveh bolj različnih ljudi na svetu. Še spominčica in ohrovt sta si bolj podobna.

Anici se zdi Mojca jezikava in zoprna, saj vedno misli, da ima prav. Zelo rada zafrkava Anico, in ko Anica plane v jok, trdi, da je sploh ni bilo zraven. Zavaljo tega jo ima Anica za lažnivko. Je tudi grozna skopulja in rajši bi se postrigla na balin, kot pa odstopila Anici kakšno svojo dragocenost. Skratka, če se Anica še tako trudi, se ne more spomniti niti ene same dobre lastnosti, ki bi krasila sestrin značaj.

Mojca je za Anico trden dokaz, da svet

ni pravičen. Kajti Mojca je zelo ljubka. Vsaj tako se zdi Anici, ki je pri svojih osmih letih še najbolj podobna razburjeni gobi.

Majhna, okrogla, z ravnimi rjavimi lasmi in brez obraza. Vsaj takega, ki bi ga kdo opazil. Namesto njega bi lahko imela ponev. Tako vidi Anica sebe, sploh kadar se primerja s svojo sestro, ki ima svetle kodre, modre oči in vse drugo.

Kdo so člani tvoje družine?

Desa Muck piše, da sta si sestri podobni kot spominčica in ohrovt. Sta si torej podobni ali ne?

Kako nam Anica predstavi Mojco? Zakaj zanjo reče, da je skopulja? Se z njo dobro razume?

S čim primerja sebe? Pomagaj si z ilustracijo. Se tudi tebi zdi taka?

Kaj pa tvojim sošolcem in sošolkam?

Nekoč so bili na obisku pri mamini šolski prijateljici Sabini, ki je z družino živela na deželi. Na tem obisku je Anica doživela nekaj, kar jo je močno pretreslo.

Sabinini hčerki Katja in Maša sta bili njunih let. Veseli in prijazni puncici. Z Anico in Mojco sta se takoj dobro razumeli.

Bil je vroč dan in šli so se kopat k reki. Imenitno so se zabavali, spoznali sta še kup drugih otrok in bil je zelo uspešen dan.

Dokler ni Anica slišala Mojce, kako je rekla Katji: »A niso obupne te mlajše sestre?«

»Zakaj?« je vprašala Katja. »Naša Maša je pravi srček!«

»Srček?!« je vzkliknila pri sebi Anica.

Najprijaznejši vzdevek, kar jih je slišala iz Mojčinih ust, je bil »prismoda«.

»Blagor ti,« je rekla Mojca. »Naša Anica je blazno tečna. Kar naprej špeca in ima polno čudnih navad. Po mojem je v resnici vesoljec!«

Preden so se vrnili domov, so šli še na sladoled v sladoledni bar, kakršnega nimajo niti v Ljubljani.

Imeli so šestintrideset vrst najboljšega sladoleda. Anica si je naročila kivi, pistacijo, vanilijo in gozdne sadeže. Udobno se je zleknila na stol in se igrala, da je v nebesih in da sladoleda ne bo nikoli zmanjkalo.

Potem pa se je zgodilo nekaj silno nenavadnega. Maša je sedla Katji v naročje! Katja jo je objela čez rame in ji pritisnila poljub na lice. Anica je ostrmela!

Kako to, da jima ni nič nerodno?

Počutila se je nekam nelagodno in sladoled v njenih ustih je izgubil vso svežino.

Pri kom so bili Aničini na obisku, ko so se šli kopat k reki? Kako sta se razumeli Katja in Maša?

Povejte, kako se ti ter tvoji sošolci in sošolke razumete s svojimi brati in sestrami. Če nimaš brata ali sestre, povej, zakaj bi ga/jo rad(a) imel(a).

Anica ima strašno rada sladoled. Katerega bi si z užitkom privoščil(a) ti?

Ko je zvečer ležala v svoji postelji in ji je mama prišla pritisnit lahkonočni poljub, jo je Anica vprašala:

»A si videla, kako je Katja poljubila Mašo?«

»Sem.«

»In? Zakaj misliš, da je to storila?«

»Zato, ker jo ima rada, mislim ...«

je previdno dejala mama.

Anica jo je napeto opazovala.

»Zakaj pa mene Mojca nikoli ne objame?«

Mama je zmignila z rameni.

»Ne vem, naša Mojca ni take sorte, saj veš.«

»Mislim, da me sovraži!«

»Jej, ta je pa močna! Sovraži te pa prav gotovo ne! Ampak Mojca se je rodila

prva in zelo smo je bili veseli. Bila je glavna, ves čas smo jo crkljali, prav vse igrače so bile njene ... Potem pa si prišla ti ...«

»In potem sem bila jaz glavna!«

»No, to ravno ne, ampak z dojenčki se je pač treba več ukvarjati. Mojca ni bila več edina in mislim, da ti je to zamerila.«

Anica se je hipoma razburila:

»Zakaj pa meni? Saj se nisem rodila zanalašč!«

Mama se je zamislila, nato pa se je ganjeno nasmehnila, rekoč: »Spomnim se, ko smo te prinesli iz porodnišnice. Bila si tako srčkana in tudi Mojca je bila navdušena.

Nekaj dni si jo silno zanimala. Ves čas je hotela biti zraven. Potem pa se je naveličala in rekla: »Zdaj je pa že en teden pri nas. Dovolj je! Odnosi jo nazaj v porodnišnico!« Bila je še premajhna, da bi razumela.«

»Ampak zdaj je že dovolj stara, da bi lahko razumela!«

Mama je bila nenadoma videti zelo utrujena. Vzdihnila je.

»Saj razume, ampak nekakšna užaljenost ji je ostala. Nekaj podobnega kot s tistimi, ki jih je ugriznil pes, ko so bili še čisto majhni. Tega se sicer ne spomnijo več dobro, ampak psov se pa še vedno bojijo, čeprav tudi pes ni bil nič kriv. Pes je pač pes.«

Mama je poljubila Anico in ugasnila lučko ob postelji. Bila je že med vrati, ko jo je ustavilo naslednje Aničino vprašanje:

»Zakaj pa potem Katja ni ljubosumna na Mašo?«

»Veš kaj, zdaj mi daj pa že mir! Ne vem! A je prav?! Boš že razumela, ko boš imela svoje otroke.«

To je bil zelo pogost mamin odgovor.

Anica se o sebi in Mojci veliko pogovarja z mamo. S kom se ti najraje pogovarjaš? Z mamo, očetom, babico, dedkom?

Zakaj je bila Mojca Anice na začetku vesela, po enem tednu pa ne več?

Aničina mami konča pogovor z besedami: »Boš že razumela, ko boš imela svoje otroke.« Je to odgovor na Aničino vprašanje? Pogovori se s starši, kaj je hotela povedati mama.

Kdo v razredu se spomni, kako je bilo, ko je mama iz porodnišnice prinesla novo štručko? Kdo je bil vesel in kdo ne? Zakaj?

Nekaj dni kasneje je mama dobila v službi brezplačne karte za koncert. »Mislim, da je že čas, da greva nekam sama z očetom,« je začela previdno. »Dovolj sta že stari, da lahko nekaj ur preživita sami ...«

Nato si je pozorno ogledala svoji hčerki, kot da ju vidi prvič.

Anica pri osmih letih še vedno ne zna pravilno razrezati svojega zrezka in tudi z vezalkami na čevljih še vedno bije dolgotrajne borbe.

Mojca pa še vedno lahko zaspi le pri prižgani nočni lučki, ker se boji teme.

A vendar ... Koncerta se je silno veselila, in njeni deklici se morata počasi naučiti skrbeti zase.

Na dan koncerta sta bili Mojca in Anica prijetno razburjeni in še posebej pridni, kot bi hoteli dokazati, da sta vredni vsega zaupanja.

Mama je že zgodaj skuhala večerjo in jima tisočkrat razložila, kako se pogreje na štedilniku. Nato jima je vse to še napisala na listek. Na vidno mesto jima je nastavila pižami, ju neštetokrat opozorila, naj si umijeta zobe, jima v TV-sporedu prečrtala filme, ki jih ne smeta gledati, in naredila kljukice zraven tistih (seveda dolgočasnih), ki jih lahko. Nad televizor je prilepila ogromen list, na katerega je z velikimi črkami napisala: **NAJKASNEJE OB DESETIH MORATA V POSTELJO!**

Spodaj je dodala še telefonske številke reševalne postaje, policije, gasilcev in babice.

Končno sta mama in oče odšla.

Kam sta se odpravila mama in oče?

Česa sta se veselili dekleti?

Česa Anica še ne zna? Kaj pa ti? Tudi ti biješ dolgotrajne borbe s svojimi vezalkami?

Kaj vse jima je mama napisala na listek?

Pripoveduj, zakaj je zapisala izbrane telefonske številke.

Mama je že zgodaj skuhala večerjo in jima tisočkrat razložila, kako se pogreje na štedilniku. *Je to res rekla že tisočkrat?*

Kaj je hotela povedati pisateljica? Pogovori se s starši ali s sošolci in sošolkami.

Mojca je takoj rekla, da se gre učit, in vzela s seboj ljubezenski roman.

Anica je vedela, da je vsaj eno uro ne bo iz sobe. Zdaj ima vso hišo zase.

Zavedela se je, da lahko počne karkoli ali vzame karkoli, ne da bi ji bilo treba vprašati, če sme! In nenadoma se je počutila silno neprijetno. In osamljeno. Toda – saj ima vendar telefon! Pohitela je in poklicala babico.

»Saj sem vedela!« je kot vedno najprej rekla babica. »Kaj vendar mislijo tvoji starši?! Puščati otroke zvečer same doma?! Kaj pa, če pride do požara?! Lahko počni vodovodna napeljava ali pa, bog ne daj, kateri od vaju postane slabo!«

»Saj imava številko gasilcev in reševalcev!« je rekla Anica.

»Preden pridejo, bo lahko že prepozno! Za božjo voljo, nikar se ne dotikajta štedilnika. Plin je strašno nevaren!«

»Ampak Mojca ga je že večkrat prižgala in ugasnila!«

»Ta prava! Še po nosu si ne zna vrtati, ne da bi ga pri tem odkrhnila košček!«

Anici je že postalo žal, da je poklicala babico. Vtem je iz sobe prišla Mojca.

»S kom pa govoriš?«

»Babico sem poklicala ...«

»A si znorela?!« je rekla Mojca in ji izpulila slušalko. »Živijo, babi!«

Anica je zaslišala oddaljeno hrumenje babičinega zaskrbljenega glasu.

»Ej, babi, ne teži! Smo v enaindvajsetem stoletju, če še ne veš. Imamo telefon in celo ulico sosedov! ... Ja, ja ... Okej ... Avgusta jih bom trinajst in že marsikaj obvladam! Ja, vem, da si ti pri teh letih že hodila v službo. To se ti še zdaj pozna. Okej, koristilo ti je ... Zdaj moram pa nehat, Anici bom dala večerjo. Čao!«

In je odložila slušalko.

Končno sta Anica in Mojca ostali sami.

Koga je poklicala Anica? Je bilo babici prav, da sta sami doma? Na kaj vse je opozarjala svojo vnukinjo?

Kaj je babici odgovorila Mojca? Je bila vljudna?

Anica se je nenadoma počutila čisto varno. Mojca očitno obvlada zadeve. Zdaj ji bo dala celo večerjo. Ponižno je sedla za mizo in bila nemalo presenečena, ko je Mojca vzela lonec z golaževo juho, ki jo je mama pripravila zanju, in ga izpraznila v stranišče.

Nato je iz ozadja zamrzovalne skrinje privlekla ogromno škatlo sladoleda. »Mama sploh ne ve zanj!« je zarotniško rekla Mojca. »Danes sem ga pritihotapila! In to še ni vse ...« Pomežiknila je Anici, stekla v svojo sobo in se vrnila z dvema gromozanskima vrečama čipsa in videokaseto.

»Takole, mala moja, tudi medve se bova nocej zabavali na mrtvo!«

»Kaj pa je na kaseti?« je vprašala Anica.

»Najbolj grozna grozljivka vseh časov. Strogo prepovedano za mladoletnike in vse, ki imajo slabe živce ali srce! Uživali bova kot nori!«

Nad čipsom in sladoledom je bila Anica zelo navdušena, zato je glede tega hitro opravila s svojo vestjo, čeprav je dobro vedela, da se hrane ne sme metati proč. Toda grozljivka!
»Mama in oče tega ne dovolita! Saj veš!

Prečrtala nama je filme, ki niso primerni!«
»In? Saj jih tudi ne bova gledali! Glede tega ne bova prekršili nobenega pravila. Nič nama ni rekla niti napisala glede videokaset. Torej?«

Anica se ni mogla spomniti nobenega ugovora. Pa tudi ... že dolgo si je želela gledati pravo grozljivko. Mama jih je namreč najstrožje prepovedala, češ da slabo vplivajo na otroke in jih navajajo k nasilju. Hitro si je prisegla, da ne bo čisto nič nasilna, če si bo malce ogledala grozljivko. Morda bo nasilje celo zasovražila.

Oboroženi s čipsom in vsaka s svojo skledo sladoleda sta se utaborili pred televizorjem.

Anico je prijetno vznemirjenje hitro minilo, ko je že takoj po naslovu čez ekran prifrčala odsekana roka. Za njo je stopil na prizorišče človek z grozno črno masko čez obraz, v roki pa je držal

velikansko motorno žago, od katere je kapljala kri. Grdo se je zakrohotal in se napotil naravnost proti dekletu v spalni srajci, ki se je zvijalo po tleh in vreščalo. Anica je zakričala in si z rokami pokrila obraz. Pri tem je prevrnila skledo s sladoledom naravnost na preprogo in stresla čips.

»Poglej, kaj si storila! To je še hujše kot grozljivka! Vso preprogo si zasvinjala! Mama bo zdaj vedela, da sva se basali s sladoledom!«

»Če me je pa strah!« je začivkala Anica.

»Ne nori! Saj je samo film! Sploh pa ne vem, zakaj ta trapa leži na tleh, namesto da bi bežala proč!« se je jezila Mojca s polnimi usti sladoleda in gledala naprej.

Anica je z levim očesom poškilila proti ekranu in ga takoj nato zaprla. Nekaj krvavega je bingljalo z drevesa.

»Počistila bom! Da ne bo kaj narobe!« je bila nenadoma vsa vestna.

»Bova že potem! Mame in očeta še

vsaj tri ure ne bo! Glej, no! Zdajle je najbolj napeto! Prihaja nočni čuvaj!

Najbrž bo tudi njega!«
Anica je zastokala in se pognala
v predsobo po sesalnik.
Vso pot jo je zasledovala zloslutna
glasba. Tam ta tam, ta da da da dam ...

Ne, rajši je z Mojco in grozljivko
v dnevni sobi kot eno sekundo sama
v predsobi.

Sedla je v naslanjač pri oknu, si mašila
ušesa in strmela na vrt.

Ti in Anica

Pripoveduj o knjigi in o sebi:

Anica in Mojca nista ubogali staršev. Jih tudi ti že kdaj nisi?

Sestri ne marata babičine kontrole. Kako se z babico, če jo še imaš, razumeš ti?

Anica in Mojca raje jesta čips in sladoled kot golaževo juho. Kaj pa ti najraje ješ? Česa sploh ne maraš?

Sestri uživata početi vse, česar ne bi smeli. Kaj pa ti?

Dekleti si želita ogledati grozljivko. Katere filme rad(a) gledaš ti?

Je v grozljivki Anica videla grozoviteža? Je film sploh gledala?

Kaj je storila, ko se je prestrašila?

Zakaj ni pospravila prevrnjene sklede s sladoledom in čipsa?

Veter je mršil grmičevje in upogibal veje jablan. Nebo je bilo črno črno. Anico je močno stisnilo nekje nad želodcem.

Nekoliko se je pomirila, ko se je ozrla v osvetljena okna hiše na nasprotni strani. Toda ... kaj pa je zdaj to?! Najbrž se ji je samo zazdelo, da je videla švigniti neko senco.

Rahlo se je zabliskalo.

Anica je odmaknila roke z ušes, da bi slišala, če grmi, pa jo je vso zajelo vreščanje in grozno tuljenje, ki je prihajalo iz televizorja.

Mojca je sedela čisto negibno in z roko, polno krompirčka, strmela v ekran.

AAaaa!!!

Iiiii...

Ouuooooo!

»Ojej! To je pa čisto preveč!«
Zabliskalo se je še močneje.
Zdaj je Anica tudi skozi zamašena ušesa
slišala močno grmenje.
Nato je zmanjkalo elektrike.
Zaslišal se je grozen krik.
Tokrat je bila Mojca.

»Čisto tako kot v filmu! Tam je bila tudi
nevihta in je zmanjkalo elektrike!« je
rekla.

Tema je bila popolna.

Nato je Anica začutila neznane vlažne
roke.

Zdaj je zakričala ona.

»O, hvala bogu, tukaj si!« je slišala glas,
ki je sumljivo drhtel in je bil Mojčin.
Sestri sta se stisnili druga k drugi in
molčali.

»Ne vem, ampak zdi se mi, da je prejle
nekdo hodil po vrtu ...« je čez nekaj
časa rekla Anica.

»Ti si zmešana! Še nikoli ni nihče hodil
po vrtu. Ne vem, zakaj naj bi ravno
danes!« je rekla Mojca.

»Imaš prav,« je pritrdila Anica. »Take stvari se dogajajo samo v filmih, a ne?«
»Nič se ne dogajajo le v filmih!« je vzkripela Mojca. »Dogajajo se tudi v resnici! Po svetu hodi polno norcev.

Zato je tudi prav, da otroci ne gredo s tujimi ljudmi na primer na sladoled in jim ne odpirajo vrat.«

»Toda potem bi bil vseeno lahko kdo na vrtu ...« je začela Anica.

Tedaj pa se je vrnila električarka.

Anico je zaščemelo v oči, ko jo je preplavila svetloba. Bilo je prijetno spet videti ljubo staro dnevno sobo z oguljenim kavčem in prašno palmo. Še celo rjovenje motorne žage, ki se je zopet razlegalo po prostoru, je ni več motilo.

Mojca se je ravno hotela odpraviti nazaj na kavč, ko je zunaj pri drvarnici nekaj močno zaropotalo!

»Nekdo je zunaj!« je zajavkala Anica.

»Saj sem ti rekla!«

»Tiho bodi!« je siknila Mojca. »Oče ima v drvarnici spravljeno žago!«

Anica je začutila, kako ji od strahu po koži gomazijo mravljici.

»Pojdi za mano!« je šepnila Mojca.

Po vseh štirih sta se splazili čez dnevno sobo do stikala.

Mojca je skočila pokonci in ugasnila luč. Nato sta se po trebuhu splazili do televizorja in ga ugasnili.

»Še kuhinja!«

Po kolenih sta jo oddrobili v kuhinjo in še tam ugasnili luč.

Zdaj je hišo zajela popolna tema.

Zlezli sta pod mizo in obsedeli.

Anici se je zdelo, da je tiho kot v vesolju. In da sta v njem popolnoma sami. Tesno sta se objeli in napeto prisluškovali. Toda Anica razen svojega in Mojčinega dihanja ni slišala ničesar. Nato ji je glasno zakrulilo po želodcu. Zahihitali sta se.

»Veš kaj, saj ni bilo nič!« je na ves glas, da je kar odmevalo, rekla Anica. »Najbrž je bila samo mačka, ki je brskala ...«
Toda misli ni dokončala.

Na vhodnih vratih je odjeknil zvonec. Mojca jo je trdno stisnila za roko.

»Ne premikaj se!« je zašepetala.

»Kaj pa, če sta mama in oče?« je šepnila Anica.

»Onadva imata ključe!«

»Mogoče sta jih pozabila? Saj veš, da oči ...«

»Tiho bodi! Greva pogledat!«

Neslišno sta se splazili, seveda spet po kolenih, v predsobo. Anica se je zadela ob škatlo s krtačami za čevlje.

Občepeli sta in prenehali dihati.

Pozvonilo je še enkrat.

Morda sta vendarle oče in mama!

Anica je čisto previdno odprla pokrovček odprtine za pisma in poškilila ven.

Tisto, kar je zagledala, ji je vzelo sapo!

Odpovedale so ji noge, roke, glas in sluh.

Kot da se je nenadoma znašla na dnu globokega vodnjaka!

Zmogla je le še toliko moči, da je
divje odkimala Mojci, ki je hotela tudi
pogledati skozi režo.
Otrpnili sta in čakali.
Zvonec je še enkrat zahrumel.

Nato tišina in čez nekaj časa koraki, ki
se oddaljujejo.
»Povej, kaj si videla!« je zašepetala
Mojca.

»Videla sem ogromnega moškega, z nekakšno črno stvarjo čez obraz! Bil je ogromen in ves v črnem,« se je Anici končno povrnil dar govora.

»O, groza!«

»Ampak mislim, da je zdaj šel!« je nekoliko glasneje rekla Anica.

»Ššššš! Mogoče se je samo potuhnil! Čaka, da bova pozabili nanj in prižgali luči, potem bo pa spet napadel!« Anica je nenadoma postala jezna na starše. Kako si vendar dovolita puščati dva nebogljenca otroke sama doma! Če bo šlo tako naprej, bo cela hiša izropana, onidve z Mojco pa lepo zapakirani v zamrzovalni skrinji, ko se bosta končno vrnila.

»Zelo možno pa je, da je šel okrog hiše na vrt in bo poskušal priti skozi balkonska vrata,« je nadaljevala Mojca.

»Balkonska vrata!« je javsknila Anica.

Tista v njeni sobi so bila sicer zaprta, vendar ne zaklenjena!

Tedaj je papagaj v Mojčini sobi začel na ves glas vreščati.

»Veter je mršil grmičevje in upogibal veje jablan. Nebo je bilo črno črno.« *Kako razumeš misel, da je veter mršil grmičevje in upogibal veje? Je bilo nebo res črno črno? Zakaj se je Anici zdelo tako?*

Anico je bilo strah že pri gledanju grozljivke. Kdaj je postalo strah Mojco?

Zakaj je zmanjkalo elektrike? Si že kdaj doživel(a), da je ob nevihti zmanjkalo elektrike? Te je bilo kaj strah? Te je strah teme?

Kako sta se dekleti premikali po stanovanju? Zakaj sta potem luč, ko se je elektrika vrnila, ugasnili? Kaj vse ju je prestrašilo?

Je zvonec res zahrumel?

Preberite strani 48 do 53 še enkrat. Kako močno se je prestrašila Anica, ko je videla grozoviteža? Kakšen je bil videti?

Pogovorite se (z odraslimi), kaj pomeni, da ima strah velike oči.

*Kaj se bo zgodilo v nadaljevanju?
Bo grozovitež dekletoma kaj storil?
Jima ga bo uspelo premagati?*

»O, krščen matiček! Kaj pa zdaj?!«

»Pokličiva policijo!«

Splazili sta se do telefona in v soju cestne svetilke zavrteli številko 113.

Ko sta na drugem koncu zaslišali normalen moški glas, sta obe naenkrat začeli jokati.

»Pridite, prosim, v Mlekarsko ulico 9! K Pivnikovim! Takoj! Nekdo skuša vdreti v hišo! Čisto sami sva doma!«

»Koliko sta pa stari?« je vprašal glas.

»Jaz bom avgusta trinajst, sestra je pa osem!«

»Ne prižigajta luči, skrijta se v najbolj varen prostor v hiši in mirujta, dokler ne pridemo!«

Ne Mojca ne Anica nista natanko vedeli, zakaj se jima je zdelo na stranišču še najbolj varno. Zavlekli sta se v kot za straniščno školjko in se tesno objeli.

Anica je čutila, kako ji kri divja in buta po celem telesu. Čutila je Mojčino srce tik ob svojem in nenadoma se ji je zazdelo, da je Mojca edini človek, ki ga še ima na celem svetu.

»A veš, Mojca, da sem vesela, da si

moja sestra!« je šepnila.

»Je že v redu. Tudi ti si okej.«

»Če bom danes umrla, vedi, da nisem nič jezna nate in lahko vzameš mojo knjigo o konjih in krstno verižico ... in ... da si v redu punca.«

Anica je že posumila, da so bile njene besede neprimerne, toda Mojca ji je odvrnila s čudnim glasom:

»Tudi ti nisi slaba. Zdaj pa že utihnili!«

In sta utihnili. Nato je spet šepnila Mojca: »Pa hvala za verižico. Ampak saj ne boš umrla!«

Kljub strahu je Anica začutila drobno radost. Če se bosta izvlekli živi, ne bosta nikoli več tako zelo zoprni druga do druge. Samo še včasih.

Tedaj sta zaslišali zavijanje sirene, skozi okence ju je oplazila modra utripajoča luč, zaslišale so se zavore.

Policija!

Planili sta pokonci, zdrveli k vratom in jih od silnega olajšanja in vznemirjenja komajda odklenili.

Zunaj sta stala dva policista in ju z zanimanjem opazovala.

»Ste pri vas prijavili vlom?«

Druga čez drugo sta hiteli pripovedovati. O tem, kako je zmanjkalo elektrike, kako je nekaj ropotalo na vrtu, kako je vlomilec pozvonil in sta ga videli skozi pisemsko režo. In potem je splezal na balkon in mogoče umoril papagaja ... in ... morda je še vedno kje zgoraj!

»Anica ga je videla!« je povedala Mojca in Anica je morala opisati grozoviteža.

Pri tem ji je šlo spet na jok.

»Si prepričana, da je imel masko?« sta vprašala policista.

Anica je bila prepričana.

»No, greva pogledat! Vedve počakajta tukaj!«

»Rajši vzemita s seboj pištolo!« jima je priporočala Mojca.

Zasmejala sta se in rekla, da ne gresta nikamor brez nje.

Precej dolgo ju ni bilo nazaj.

Anica in Mojca sta se že začeli spraševati, če ju ni grozovitež morda onesposobil in zvezal. Spet se je vanju priplazil strah.

Mojca je ravno predlagala, da bi zbežali na cesto in šli po pomoč k najbližjemu sosеду ali pa morda še enkrat poklicali policijo, ko sta se vrnila po stopnicah. Mlajšemu policistu je šlo na smeh, kar se je obema zdelo dobro znamenje.

»Pregledala sva zgornje nadstropje in podstrešje in vse je nedotaknjeno.

Nihče ni vlomil v vašo hišo.«

»Toda saj sva ga videli in slišali!«

»Ne vem, kaj sta videli in slišali, toda tukaj zagotovo ni bilo nikogar.«

Nato se je ozrl po dnevni sobi.

»Razen, če je kdo napadel čips in sladoled. To je edino, kar bi lahko od daleč spominjalo na vlom,« je dejal starejši z brki. Ta ni bil videti tako vesel kot mlajši.

Mojca in Anica sta se ozrli na razdejanje, ki sta ga napravili med brezglavim begom. Tedaj pa so se bučno odprla vrata in noter sta planila mama in oče.

Veš, katero številko moraš poklicati, če želiš priklicati policijo? Kaj pa gasilce?

Bi tudi ti, če bi videl(a) grozoviteža, poklical(a) policijo?

Kam sta se sestri zatekli? Kje doma se ti počutiš najbolj varno?

Zakaj se dekleti na stranišču ne prepirata več? Kaj ju je povezal?

Česa je bila Anica, čeprav prestrašena, vseeno vesela?

Kakšna sta policista na sliki? Kaj sta ugotovila?

Policista sta hotela, da jima Anica opiše grozoviteža. Pomagaj ji ga opisati.

»Kaj se pa dogaja tukaj?!« je zgroženo vprašal oče, mama pa je planila k deklicama in ju mrzlično pritisnila k sebi. »Sta v redu? Sta celi?« Gledala ju je, kot da sta se vrnila iz vojne. »Očitno gre za lažen preplah. Sta to vaši hčerki?«

Oče in mama sta prikimala.

»Poklicali sta nas, ker se jima je zdelo, da je v hiši vlomilec. Kako pa to, da sta bili sami?«

»Mislila sva, da sta že dovolj zreli in samostojni ...« je rekel oče.

»No, zdaj veste, da nista!« je rekel starejši policist.

»Saj sem rekla!« je ušlo mami. Zardela je in dodala: »Šla sva samo na koncert! Prvič po dolгих letih. Zelo sva hitela domov, ker se mi je kar zdelo, da bo kaj narobe! Še dobro, da nisva šla še plesat, Tine ...« se je obrnila k očetu.

Saj sem vedela, je pomislila Anica.

Plesat sta hotela ... Strašno neodgovorna sta za svoja leta!

Mama in oče sta pospremila policista do vrtnih vrat, takrat pa je zazvonil telefon. Anica je dvignila slušalko.

»Kako da si še pokonci?! Ura je že skoraj enajst!« je zaslišala babičin glas.

Zakaj potem kliče, če misli, da že spita? Babica je včasih zelo čudna.

»Ne spimo, ker je bila pravkar pri nas policija!« je ponosno povedala Anica.

»Saj sem vedela, da bo kaj narobe! Zato sem vaju prišla tudi pogledat! Na vašem koncu je zmanjkalo elektrike in sem mislila, da vaju bo strah! Toda ... Saj takrat sta že spali! Hiša je bila temna, trikrat sem pozvonila, potem sem pa šla, da vaju ne bi budila!« je hitela babica.

Anica se je začela smejati na ves glas.

»Babica je bila grozovitež! Babica!« je povedala Mojci, ki se je motala naokrog.

»Ampak, babica, zakaj si pa imela črno masko na obrazu?!«

»Kakšno masko?! Oblečena sem bila v svojo staro dežno pelerino in na glavi sem imela kapuco! Ti si čisto zmešana, Anica!«

Nato je hotela mamu na telefon in mama je bila precej bolj ponižna kot ponavadi, kadar se je pogovarjala z babico.

Seveda so prišli na dan tudi vsi drugi grehi. Packarija v dnevni sobi je izdala, kako je bilo z večerjo, nato pa je mama našla še kaseto v videorekorderju.

»Preutrujen sem, da bi se zdaj ukvarjal s tem. Pomenili se bomo jutri,« je dejal oče in šel spat.

Mama pa je godrnjaje nadzorovala Mojco in Anico, ki sta morali počistiti preprogo.

»Vsi smo krivi za tole!« je rekla. »Tudi midva z očetom, ker sva vaju precenila. Upam, da zdaj vidita, da ne smeta izkoristiti zaupanja! Nisem vama zastonj pisala listkov in vaju svarila.«

»Saj bova za drugič vedeli, mami,« je rekla Mojca.

»Zaradi tebe, Mojca, sem pa še sploh žalostna. Starejša si in morala bi biti bolj odgovorna!«

»Saj je bila! Če bi imeli opraviti s pravim grozovitežem, se lahko popolnoma zanesemo nanjo!« se je oglasila Anica.

Mojca jo je pogledala. In Anica bi lahko prisegla, da hvaležno. Da, celo naklonjeno. Mogoče skoraj ljubeče.

Ko je Anica ležala udobno pokrita v svoji postelji in so bile vse njene najljubše plišaste igrače razporejene ob vzglavju, tiste manj ljubše pa ob vznožju postelje, jim je šepnila: »Nič naj vas ne bo strah! Če vam bo kdo kaj hotel, vas bom branila! Tako, kot je mene Mojca!« In lahka kot peresce je zdrsnila v sanje.

Pripoveduj o tem, kakšno je bilo videti stanovanje.

Mama je ob vrnitvi domov gledala dekleti, »kot da sta se vrnili iz vojne«. Kako bi razložili pisateljčine besede? Pogovori se s starši ali s sošolci in sošolkami.

Zakaj je bila mama bolj huda na Mojco kot na Anico?

Kdo je pravzaprav bil grozovitež? Kdo je to ugotovil?

»Strašno neodgovorna sta za svoja leta,« si misli Anica. Pogovori se z odraslimi, ali Anica razmišlja prav ali morda ne. Le zakaj si tako misli o starših?

Anica je na koncu »lahka kot peresce zdrsnila v sanje«. Kako si razlagaš te besede?

Anica je zaspala med svojimi plišastimi igračkami. Kaj jim je obljubila? Tudi tebi plišaste živali pomagajo zaspati? Katero imaš najraje? Mogoče veš, kdaj in od koga si jo dobil(a)?

Ali meniš, da sta bili dekleti prihodnji dan kaznovani?

POVEJ KAJ O ANICI

Kdo je glavna oseba knjige? Si si jo laže predstavljal(a), ker si jo videl(a) na sliki? So ti ilustracije v knjigi všeč? Kaj meniš: je vloga ilustratorja pri knjigi pomembna ali ne?

Katere knjige raje bereš? Tiste, ki so ilustrirane, ali tiste, v katerih ilustracij ni?

Se zgodba, ki si jo prebral(a), dogaja nekoč v preteklosti ali v današnjih časih? Kako to izveš iz pripovedi?

Povej svoje mnenje: sta šla oče in mama še kdaj na koncert? Sta dekleti spet ostali sami doma ali ju je pazila babica?

V zvezek ali na list preriši obraz, ki najbolj ponazarja tvoje razpoloženje med branjem knjige.

Primerjaj svojo oceno z mnenji sošolcev in sošolk. Ste vsi istega mnenja?

KAJ O KNJIGI MENIJO MLADI BRALCI?

Anica je pogumna. Tudi jaz imam tako sestro kot ona. (Maja)

Mami bo kmalu domov prinesla dojenčka. Upam, da bo tak kot Anica. (Tilen)

Meni pa sestra dovolj, da se igram v njeni sobi. (Pika)

Jaz bi bil tudi sam doma. Pa še nisem bil. (Jan)

Oči mi je obljubil, da greva jutri po novo Anico. (Kaja)

Jaz pa vse filme rada gledam, tudi zvečer. (Pia)

Jaz se pa grozoviteža ne bi nič bal. (Vid)

Če gresta mamica in očka ven, jaz spim pri babici in dediju. (Tim)

Jaz pa čipsa ne maram, jem smokije. (Petja)

Midva z bratom sva se šla pa gusarje. (Jaka)

Moja mami pa ne dovoli, da bi vrgla hrano stran. (Kaja)

Bo še kdo med vami povedal svoje mnenje? Če hočeš, si v zvezek lahko zapišeš, kaj misliš ti.

Založba Mladinska knjiga se zahvaljuje Osnovni šoli Riharda Jakopiča v Ljubljani in mentorici branja mag. Mojci Honzak.

DANES SEM PISATELJ(ICA)

Pisateljica Desa Muck zase pravi, da ne more začeti pisati zgodbe, dokler si ne zamisli tudi konca. Torej o tem, kaj bo napisala, najprej razmišlja in šele potem napiše. Tudi mi lahko storimo enako.

Spodaj imaš zapisane razne naloge. Preberi si vse možnosti. Med naslovi si izberi tistega, ki ti najbolj ugaja. Mogoče se boste v razredu dogovorili, kako si boste naloge razdelili. Premisli, kaj bi napisal(a) ali povedal(a). Zagotovo ti bodo starši ali sošolci in sošolke, pa tudi učiteljica ali učitelj z veseljem pomagali pri odločitvi in nadaljnjem delu.

Prav tako lahko ti pomagaš svojim sošolcem in sošolkam.

Ne hiti, za svoje delo si vzemi dovolj časa. Ko bo boš končal(a), ti bodo med tvojim pripovedovanjem/branjem vsi z veseljem prisluhnili.

Izberi svojo "grozovito" nalogo:

- Knjižni junak mi je enak: si že bil(a) kdaj sam(a) doma? Pripoveduj o tem, kaj se je zgodilo.
- Natančno si oglej ilustracije v knjigi. Z njihovo pomočjo obnovi celotno zgodbo.
- So ti všeč knjige Dese Muck? Sošolcem in sošolkam lahko predstaviš tudi katero drugo njeno knjigo o Anici.
- Te zanima, kdo je pisateljica te zanimive knjige? Poišči podatke o njej in jo podrobneje predstavi svojim sošolcem in sošolkam. V knjižnici si izposodi nekaj njenih

knjig, da jih boš lahko pokazal(a) svojim sošolcem in sošolkam.

- Ti je konec zgodbe všeč? Mogoče bi se zgodba lahko končala drugače. Napiši svoj konec te »grozljivke«.
- Si lahko predstavljaš, da si Anica? Pripoveduj o tem, kako je bilo doma naslednjič, ko sta s sestro ostali sami.
- Dekleti se sami doma nista izkazali. Kakšna kazen ju je doletela naslednji dan? Sta bili obe kaznovani enako ali sploh nista bili? Čeprav pisateljica o tem ni pisala, ti verjetno ne bo težko pripovedovati o posledicah njunega dejanja.

KDO JE DESA MUCK?

Ni Aničina mama, je pa mama kar trem hčerkam – Zali, Urški in Izi. Te so prve bralke njenih knjig in so, kot pravi pisateljica, »kritične kot pes«.

Rodila se je 29. avgusta 1955. Delala je v več službah, danes je svobodna umetnica in jo pogosto srečamo kot igralko v gledališču. Sprva je bila Ljubljankanka, sedaj pa živi na podeželju na Dolenjskem, v Mokronogu. Tam uživa v pisanju, kuhanju, ob konju ali računalniških igrinah. Vaši starši se je mogoče spominjajo s televizije.

Zelo rada gleda filme in gotovo si je ogledala tudi kako grozljivko.

Veliko piše za otroke. Zgodb o Anici je kar deset. Otroci so jih petkrat izbrali za najljubšo knjigo leta. Avtorica pravi, da jo ves čas sprašujejo, kdaj bo izšla naslednja knjiga o Anici.

Zgodbe o Anici je ilustrirala Ana Košir. V knjižnici poišči knjige ali revije z njenimi ilustracijami.

ZA ODRASLE,

ki se bodo skupaj z Anico in svojimi radovedneži podali v neznano in se srečali z grozovitežem

Dragi odrasli bralci,

želim vam, da skupaj s svojim mladim bralcem ali svojo mlado bralko v zadovoljstvo vseh odpotujete v književni, a za Anico resnični svet, ga skupaj odkrivajte in spoznavajte Aničine težave.

- **Prijetno bralno vzdušje** lahko ustvarite v šoli, mogoče na deževen dan, in doma, mogoče zvečer za lahko noč. Lahko svojemu malemu bolniku lajšate bolečine in preženete dolgčas ... Naj bo le mirno in čim prijetneje. Berite skupaj – malo vi, malo vaš mladi bralec. Ker je zgodba daljša, jo **berite po delih**. Možno delitev vam predlagamo že v knjigi sami.
- Pomagajte svojemu radovednemu bralcu in bralki prebroditi začetniške težave branja. V tej starosti večinoma mladi nadebudnež veliko energije porabi za branje samo in mu je manj ostane za razumevanje vsebine, zato **izmenično berite** vi in vaš sobralec. Besedilo bo tako lažje razumel.
- Četudi branje že dobro obvlada, je vašemu radovednežu vseeno še **v užitek poslušati vaš glas**, ko doživeto, s spremembami glasu, gibi rok in izrazom obraza berete nadvse zanimivo zgodbo.
- Pogovarjajte se o tem, kar ste prebrali; **opazujte** njegov **odziv, komentirajte ilustracije**. Spodbujajte ga, da govori

o prebranem. Naj razmišlja, kaj se bo zgodilo v nadaljevanju, **pripoveduje o svojih pričakovanjih** in podobnostih med njim in glavno osebo, **komentira dogajanje, ustvarja** ... Naj bo branje zanj razvedrilo, zabava, prijeten pogovor, nadvse zanimiva izkušnja, napeta dogodivščina ...

- Razložite mu **manj znane besede**, če vas povpraša za pomen. Skupaj odgovorite na vprašanja, ki vam jih predlagamo. Seveda ni nujno, da odgovorite na vsa zastavljena vprašanja. Dodajte še kako svojo nalogo – knjiga je tudi bralčeva ...
- Lahko ga spomnite na **podobnosti** v knjigah, ki jih že pozna (npr. odnos med Pedenjpedom in Majhnico ter med Anico in Mojco).
- Pogovarjajte se o **otrokovih strahovih**, njegovem počutju, njegovem in vašem grozovitežu, odnosu do bratov in sestra, igračah, jedeh, televiziji ... Skupaj ugotavljajte, da ima strah velike oči.
- Pomagajte mu **obnoviti zgodbo**, spodbujajte ga, da prebrano **vrednoti**, se postavlja v Aničino kožo in gleda na svet z njenimi očmi, **poustvarja, ilustrira, brska po knjigah** v knjižnici, **išče podatke o avtorici** ...
- Navajajte ga, da **v zvezek zapiše nekaj misli** o tej prebrani knjigi in o naslednjih, da se o knjigi pogovarja tudi z drugimi, ne le z vami in v vašem krogu. Ob tem bo mladi bralec brez prisile, skozi igro, nevede razvijal spretnosti branja, poslušanja, govorjenja in pisanja.

In naj vas ob skupnem branju Anice in grozoviteža ne bo preveč strah ...

Zbirka domačega branja **Knjiga pred nosom** prinaša **zlati izbor** slovenskega mladinskega leposlovja in ga nadgrajuje z **didaktičnim gradivom** priznanih slovenskih strokovnjakov mladinske književnosti.

Nepogrešljiva zbirka za **starše in učitelje, mentorje branja**, ker:

- spodbuja družinsko branje in prinaša izbor knjig, ki jih naši otroci v otroštvu ne smejo spregledati;
- z metodo dolgega branja sistematično razvija bralne zmožnosti;
- izhaja iz učnega načrta in posredno pripravlja na preverjanje znanja;
- vsebuje priporočila za mentorje in starše.

Nenadomestljiva zbirka za **osnovnošolce in osnovnošolke od 1. do 9. razreda**, ker:

- spreminja nepriljubljeno obvezno domače branje v bralno pustolovščino;
- vsebuje vse, kar učenec potrebuje za dobro pripravo na domače branje;
- zmore z »bralnim virusom« okužiti tudi zahtevne najstnike.

Dragi sedem-, osem- in devetletniki,

si predstavljate, da ste zvečer sami doma ter ob dveh vrečkah čipsa in skledi sladoleda gledate napeto grozljivko? Toda potem nenadoma zmanjka elektrike in postane zares razburljivo ...

Preberite, kaj se je zgodilo Anici in Mojci.

Mladinska knjiga
ZALOŽBA

08 STIČNA

K C
MUCK D.
Anica in grozovi

500000319

CODISS